

влизалъ при него. Магдалина безъ да се страхува ходѣла всѣки день, измивала ранитѣ му и давала храна на болното момиче.

Една вечеръ Магдалина видѣла, че бѣдното момиче е много болно и останала да ношува при него. Прѣзъ нощта тя се събудила отъ силното виене на вълцитѣ. Слѣдъ малко чула виене на вълкъ горѣ на покрива, а подиръ това прѣщене и разкъртване на дъски.

Магдалина веднага разбрала опасността. Тя скочила и се отправила къмъ вратата. Но вълкътъ билъ вече задъ вратата и успѣлъ да си вмѣкне главата. Остритѣ жѣби на вълка не уплашили Магдалина. Тя натискала съ всичкитѣ си сили вратата, но изгладнѣлия вълкъ силно наблѣгалъ отвѣнъ.

Борбата била голѣма! . . . Вълкътъ се борилъ за храна, а момичето за своя животъ и за живота на болната. . .

Силитѣ на Магдалина отъ минута на минута отслабвали . . . Но какъ ще пустне тя свирѣния звѣръ вътрѣ, който отъ милость не разбира? . . .

Най-сетнѣ събира всичкитѣ си сили и силно блѣснала вратата. Уморениятъ вълкъ отхвъркналъ надалечъ. . .

Магдалина побѣди! . . . Та спаси своя животъ и живота на бѣдното момиче.

